

Rába György

KÍSÉRTETJÁRÁS

Közeleg áttöri a falakat
képlékeny arc jóval fiatalabb
nálam s rámförmed az én hangomon
meglélemlítésül kérdőre von
a keresztúton ennyi s ennyi éve
mért löktem jobbra hiszen balra térve
szabad község várta bírói szék
jegyzői poszt kályha húsos fazék
ősz fővel legalább majd ezt meséli
ki akkor bölcsen jó irányba tért ki
de szögcsdrót erjedt káposztalé
fagyás járt neki úton rossz felé
halálközelről pusztá szót sem ejtve
a sértett árny így olvasta fejemre
tévedésemet aztán elvonult
maradj csak magadnak mihaszna múlt
rivalltam utána békeszegő
elhantoltan is rebellis idő
S megint jön egy sarkos homloku férfi
mást se tud csupán tetemre idézni
hóbortos szaloniki lányra mért
gáncsaim miatt óvásaimért
mandulaszemű fahéjszín görög nő
durcás tort olaszszággal göcögött hő
négy hét öregdiák-élet alatt
nyakába csak ez a bódult szakadt
ej kísértő nem neszeled-e szellem
milyen nyomasztó ki tévedhetetlen
s inkább ráhagyva igaza lehet
elhessentem lidérc-jelöltemet
Am harmadik lép a ködből előre
szemgödre árkos nyúzott pofabőre
korhol a papírt mért feketítem
merő karc ez a kis történelem
ahogy keresek én vasfejű folyvást
felsőbb matézisnél felsőbb megoldást
kergetném el s a hívatlan bíró
nem moccan az alkalmatlankodó
menekülnék és mire visszanezék
nyomomba vert gyökeret a kísértet

A VÉGSŐ SZÓ JOGÁN

Szerelmes verset még kamasz koromban
élő műzsa híján is mennyit írtam
vagy csupán azzá neveztem ki egyet
kinek elmentem rezgő blúza mellett
testemet hosszú tavasz sokszorozta
és rabnómül háremembe sorozva
puszta látásra hívtam annak-ennek
szavamban a lét indulója zengett
most hogy köröttem szoknyáját ma senki
portékáját mutatni nem röppenti
pedig más bámészt nem is véve számba
csalogattak így szakkiállításba
nos immár műzsául nem-létezőket
nem füllentek nem színezek ki nőket
miképpen a megrögzött koffeïnista
a pótkávét soha többé nem issza
vagy aki végső szó jogán beszélhet
csak az igazat tudja már reménynek

ÁLMOMBAN TÖRTÉNT

Amit hallottam nem is hallható
füllel s talán el sem hangzott a szó
de értettem mást nem jelenthetett
máris irányította léptemet
ez álmomban történt nem cáfolom
hunyt szem nyitott fül évszázadokon
ha így vádolt keresztül bölcs az ember
bőrébe tépő bogáncs intelmmel
a kérdés így is kikerülhetetlen
a hangtalan hogy szólt miféle nyelven
kérdi ezt ki kétlábú vadat úz
a faggatott az Orléans-i Szűz
latinul angolul vagy franciául
aki egyet mond másikat elárul
szótárból értetlen a kuka szózat
némán a megtelt élet nyelve szólhat

IGEIDŐK

Azt mondják rólam vallomásos
költővé alakultam
megöregedtem mi maradt
volna nekem más csak a múltam

Úgy tartják drámának jövő
az ideje de köd előttem
hiába meresztem szemem
bele kell törődjem

A jelenre meg rátekintek
s iszkol már is a drága líra
az ujjak tapasztalatáról
az ember így minek is írna

Legföljebb ha még sikerül
s ha nem megy az amúgy időn túl
fürkészem az otthonomat
ahová léptem úgyis indul

Mándy Iván

TESTEDZÉS

Lépesek a másik szobából. Halk hang közöl valamit valakivel. Tulajdonképpen egy beszélgetés. De miféle beszélgetés? A másik meg se szólal. Talán legyint, a vállát vognogatja. Ugyan! Lehet, hogy nincs is válla. Egy lény, akinek mindent el lehet mondani. Meghallgatja a panaszkodást, a siránkozást, a dühöngést. Na igen, a halk hang maga az ingerültség. Eddig visszafojtotta, de most kipakol.

– És miért ne lehetne Winkleréknek királyságuk?!

János felhúzta a térdét az ágyban.

Winkler – ismerős név, olvasta valahol... hát persze! A Bakacsi kötete. Adott is egy dedikált példányt. Itt lehet valahol a polcon. A lábak tétován kibújtak a takaró alól. Mi az! Csak nem akarja megkeresni azt a kötetet?

Egyszerre kimondta a címet. Hosszú, hülye cím.

Ki gyújtotta fel Winkler királyságának erdejét?